

Arrest

nr. 287 804 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 22 december 2019 en verzoekt op 2 januari 2020 een eerste keer om internationale bescherming. Op 13 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 22 februari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door verzoeker ingesteld beroep.

1.2. Zonder teruggekeerd te zijn naar zijn land van herkomst, verzoekt verzoeker op 12 april 2021 een tweede keer om internationale bescherming. Op 8 juni 2021 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing en de commissaris-generaal trekt de beslissing op 29 september 2021 in. Op 28 maart 2022 beslist de commissaris-generaal andermaal tot de niet-ontvankelijkheid van het tweede verzoek om internationale

bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt;

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde bij uw eerste bezoek de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. U verklaarde 20 jaar oud te zijn, maar op basis van de geboortedatum waarmee u geregistreerd bent in België was u 22. U bent afkomstig van het gehucht Amankhel behorend tot het dorp Gandomak in het district Sherzad, provincie Nangarhar. U ging naar school tot de zesde klas. U werkte als landbouwer op jullie velden en u zorgde voor jullie koeien. U bent gehuwd en hebt geen kinderen. Uw oudere broer A. was vice-hoofd van een lokale jeugdorganisatie. De taliban vroegen hem te stoppen met zijn werk, maar hij deed dit niet. Op een dag in hamal 1395 (gregoriaanse kalender: maart-april 2016) werden A. en zijn chef M. doodgeschoten door de taliban in Dando. Enkele dagen na de begrafenis van uw broer ging uw vader samen met enkele dorpsouderen en uw neef K. naar het huis van G., het taliban schaduwdistrictshoofd van Sherzad. Uw vader vroeg hem waarom uw broer gedood was. G. zei dat hij een ongelovige en een spion was die informatie gaf aan de overheid. Er ontstond een ruzie, er werden wapens getrokken en er werd geschoten. Uw vader en neef liepen weg naar huis. Uw vader was bang dat hij de schuld zou krijgen indien er iemand neergeschoten was. Jullie gingen naar het huis van uw schoonbroer R. en overnachtten daar. De volgende ochtend hoorde uw schoonvader in de moskee zeggen dat uw vader mensen beschoten had en dat de neef van H. K. en de talib W. daarbij om het leven gekomen waren. R. en uw vader bespraken dit, waarna R. een auto regelde voor u en K. K. en u gingen naar een bazaar, waar jullie een smokkelaar ontmoetten. Jullie verlieten Afghanistan met de bus en met de auto en reisden naar Balochistan en vervolgens naar Iran. Toen u na een reis van 20 dagen in Turkije aankwam had u contact met R. Hij vertelde dat uw vader meegenomen was door de taliban. Bij het oversteken van de grens in Turkije werd jullie reisgezelschap verdeeld in twee groepen, K. en u zaten in verschillende groepen. Sindsdien hebt u K. niet meer gezien en hebt u niets meer vernomen over hem. U reisde via Griekenland en de Balkanregio naar Oostenrijk. Van februari 2017 tot december 2019 verbleef u in Oostenrijk. U deed er een verzoek om internationale bescherming en beriep zich hiervoor op dezelfde gronden als bij uw verzoek in België. In november of december 2019 vernam u dat u een negatieve beslissing kreeg. U verliet daarna Oostenrijk en reisde naar België, waar u op 21 december 2019 aankwam en op 2 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. De taliban zijn nog steeds op zoek naar u en gaan naar uw huis om naar u te vragen. Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), drie foto's van uzelf, zes foto's van uw broer, het rijbewijs van uw broer, een envelop, een attest van uw werkgever in België en kopieën van de taskara's van uw vader en broer en van een medisch attest.

Op 13 oktober 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan onder meer uw asielrelaas en uw familiaal netwerk, waardoor u niet toeliet de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 22 februari 2021 bevestigde de RvV de beoordeling en beslissing van het CGVS.

In december 2020 verbleef u korte tijd in Frankrijk, waarna u terugkeerde naar België. Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 12 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw problemen de waarheid zijn, dat het niet veilig is voor u in Afghanistan en dat de taliban nog steeds naar u vragen. U herhaalde dat uw broer gedood is en uw vader meegenomen is door de taliban. Voorts haalde u aan dat jullie huis aan de weg naar het district ligt, dat er vaak overheidsvoertuigen passeren en dat er daardoor vaak geschoten wordt op jullie huis bij gevechten. Uw moeder verhuisde daarom met de rest van uw gezin naar het verderop gelegen dorp Pananzai of Kudagai. In 2020, na de verhuis van uw moeder, werd er een bom gelegd voor jullie woning. U verklaarde voorts dat u in België wilt blijven, dat u het beu bent om steeds op verschillende plaatsen te wonen en dat u een vaste verblijfplaats wilt. Tenslotte gaf u aan dat wat u in Oostenrijk verteld hebt niet klopt, maar dat alles wat u in België verteld hebt de waarheid is. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u vier foto's van uw beschadigde huis, drie brieven met bevestiging van uw problemen door het districtshoofd, de veiligheidsdienst en de dorpschoude en een envelop neer.

Op 8 juni 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk wegens gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Op 4 oktober 2021 trok het CGVS zijn beslissing in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaarde dat u wat mentale problemen hebt, dat u snel duizelig bent, veel dingen vergeet en veel nadenkt (Verklaring volgend verzoek, vraag 13). Er dient echter opgemerkt te worden dat u deze vermeende medische en psychische problemen niet staft aan de hand van documenten. Bovendien gaf u niet aan dat er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, vraag 1). Bijgevolg blijkt nergens dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas en u geen zicht bood op uw familiaal netwerk en profiel waardoor u niet toeliet de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op elementen die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw problemen de waarheid zijn, dat het niet veilig is voor u in Afghanistan, dat de taliban nog steeds naar u vragen, dat uw broer gedood werd en uw vader meegenomen werd door de taliban en dat u bij terugkeer gedood zal worden (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19, 20), moet worden beklemtoond dat uw eerdere verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende

verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Uw verklaring dat de taliban nog steeds naar u vragen staft of specificeert u overigens op geen enkele wijze, waardoor dit louter een blote bewering blijft.

Uw bewering dat men u in Oostenrijk gezegd had wat u wel en niet moest zeggen en dat uw verklaringen daar niet klopten overtuigt geenszins (Verklaring volgend verzoek, punt 23). Er dient opgemerkt te worden dat dit reeds uw derde aangepaste verklaring is met betrekking tot uw verklaringen in Oostenrijk. Tijdens het onderhoud bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek hebt u immers verklaard dat u in Oostenrijk dezelfde verklaringen afgelegd had als in België en dat u er de waarheid sprak. In het verzoekschrift van uw eerste verzoek gaf u dan weer aan dat u tijdens de procedure om internationale bescherming in Oostenrijk op geen enkel ogenblik het gevoel kreeg dat u echt gehoord werd, dat alles er snel en onzorgvuldig werd behandeld en dat u pas tijdens uw procedure om internationale bescherming in België merkte dat er effectief naar uw relaas en vrees werd geluisterd, wat door de RvV als niet meer dan een post factum blote bewering werd beschouwd. Dat u in onderhavig verzoek nogmaals uw verklaring aanpast zonder deze te staven herstelt uw geloofwaardigheid geenszins.

U verklaarde voorts dat u in België wilt blijven, dat u hier documenten wilt krijgen en opnieuw wilt starten, dat u al lang in Europa bent, dat u het beu bent om op verschillende plaatsen te wonen en dat u een vaste verblijfplaats wilt (Verklaring volgend verzoek punt 16, 20). Het volstaat hierbij te stellen dat deze elementen bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze feiten ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier.

Voorts geeft u in onderhavig verzoek om internationale bescherming aan dat jullie huis vaak beschoten wordt bij gevechten omdat het aan een weg ligt waar heel vaak overheidsvoertuigen passeren die onderweg zijn naar gevechten met de taliban, dat uw moeder en de rest van het gezin daarom in 2020 verhuisden naar een ander dorp en dat er daarna een bom gelegd werd voor jullie huis (Verklaring volgend verzoek, vraag 13, 16). Met betrekking tot uw verklaringen over de onveilige situatie in jullie huis in Amankhel wegens de ligging van jullie huis aan een weg die gebruikt wordt door overheidsvoertuigen dient opgemerkt te worden dat de taliban sinds augustus 2021 de machthebbers zijn in Afghanistan, waardoor uw verklaringen over gevechten tussen de taliban en de overheid in uw regio en de impact hiervan op bewoners nabij de weg geenszins actueel zijn. Bovendien verwijst u hiermee naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio en wijst niets in uw verklaringen erop dat u of uw familie persoonlijk gevisieerd werden/worden. Er dient voorts herhaald te worden dat u in Oostenrijk verklaard heeft dat uw moeder en jongere broers sinds augustus 2019 bij uw oom in Jalalabad woonden en dat ze er een relatief normaal leven leidden. Dat u in onderhavig verzoek verklaart dat uw moeder in 2020 van uw dorp in het district Sherzad verhuisde naar een ander dorp in de regio omwille van beschietingen rondom jullie huis zonder dit op enige wijze te staven is dan ook een blote bewering die geenszins overtuigt in het licht van de verklaringen die u aflegde in Oostenrijk. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u in de beroepsprocedure inzake uw eerste verzoek op geen enkel moment melding hebt gemaakt van de verhuis van uw moeder en de onveilige situatie nabij uw woning, nochtans zou uw moeder in 2020 verhuisd zijn en had de zitting bij de RvV plaats op 10/02/2021. Dat u dit element laattijdig aanhaalt tast de geloofwaardigheid ervan aan.

Uw raadsheer haalde in het verzoekschrift d.d. 28/06/2021 in algemene bewoordingen aan dat u gevaar loopt vervolgd te worden omwille van verwestering (Verzoekschrift II.2.3); uzelf haalde dit niet aan tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U of uw raadsheer laat na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit uw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Er kan bijgevolg van u verwacht worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels.

De door u neergelegde documenten (Verklaring volgend verzoek, vraag 18) kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Over het geheel van Afghaanse documenten moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Wat betreft de brieven aan het districtshoofd en de veiligheidsdienst van Sherzad ter bevestiging van uw problemen dient opgemerkt te worden dat uit de vertaling van deze recente documenten blijkt dat ze opgesteld zijn op uw verzoek. De documenten hebben bijgevolg een duidelijk gesolliciteerd karakter en ontberen dus objectieve bewijskracht. Dat u er bovendien in slaagde recent Afghaanse documenten in uw naam te laten opstellen terwijl u sinds uw komst naar Europa in 2017 niet teruggekeerd bent naar Afghanistan ondermijnt de bewijswaarde van deze documenten totaal. Het document van de dorpschouder ter bevestiging van uw problemen heeft evenmin objectieve bewijswaarde. Uit de vertaling van het document blijkt immers dat het opgesteld werd na uw komst naar Europa, wat een indicatie is van het gesolliciteerde karakter ervan. Bovendien ontbreken elementaire gegevens zoals de datum. In tegenstelling tot wat uw raadsheer beweert in het verzoekschrift blijkt uit bovenstaande opmerkingen dat het CGVS de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas wel onderzocht heeft. U gaf voorts niet aan waarom u deze documenten ter staving van uw problemen nu pas bekwaam, nochtans bent u reeds sinds 2017 in Europa. Met betrekking tot de foto's, waarmee u wilt aantonen dat er gevochten wordt bij uw huis en uw huis in slechte staat is, dient opgemerkt te worden dat deze geen bewijswaarde hebben gezien niet objectief kan vastgesteld worden waar en wanneer deze foto's genomen zijn en of dit effectief foto's van uw huis zijn, zoals u beweert. De envelop toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale

individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers,

journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Sherzad en hierbij verwijst naar de ligging van uw woning nabij een weg

waar heel vaak overheidsvoertuigen passeren die onderweg zijn naar gevechten met de taliban en waar gevochten wordt door de overheid en taliban (Verklaring volgend verzoek, vraag 16) dient opgemerkt te worden dat u hiermee verwijst naar de veiligheidssituatie vóór de machtsovername door de taliban. Uw verklaringen zijn dus geenszins actueel, dit in tegenstelling tot bovenstaande analyse van het CGVS met betrekking tot de veiligheidssituatie. Bovendien werd reeds opgemerkt dat uw verklaringen over de verhuis van uw moeder in 2020 omwille van de onveilige situatie nabij jullie woning in Gandomak geenszins overtuigen (zie supra). Aldus moet worden vastgesteld dat u geen bewijs levert dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofd niet lager moet worden ingeschat.

Het CGVS merkt voorts op dat de opmerkingen over de veiligheidssituatie en verwijzingen naar rapporten hieromtrent in het verzoekschrift d.d. 18/06/2021 niet actueel zijn.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond d.d. 06/05/2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij er werkelijk alles aan gedaan heeft om nieuwe stukken te verzamelen, die zijn vrees en problemen bewijzen. Dit was helemaal niet evident, gezien ook zijn moeder gevlucht is voor de terreur van de taliban en hij niemand anders meer heeft in zijn dorp. Het heeft hem dan ook erg veel tijd en moeite gekost om een verklaring te bekomen van de dorpschouften die zijn vrees en problemen bevestigen. Verzoeker stelt voorts dat zijn verklaringen uiteraard in het verlengde liggen van hetgeen hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft verteld, met name dat de problemen met de taliban de reden vormen waarom hij zijn land van herkomst verliet en waarop hij op heden nog steeds niet terug kan keren. Het gaat volgens verzoeker niet op “deze documenten” niet te onderzoeken, hem zelfs niet te horen en zonder meer te stellen dat er geen geloof aan kan worden gehecht omdat zijn verklaringen in het verlengde zouden liggen van hetgeen hij verklaarde tijdens zijn eerste verzoek en dat corruptie en vervalsing van documenten vaak zou voorkomen in Afghanistan. Dit betekent luidens het verzoekschrift niet dat verzoekers documenten vals zouden zijn, *quod certe non*. Dergelijke manier van redeneren, aldus verzoeker, maakt het onmogelijk zijn vrees te bewijzen. Immers, enerzijds vraagt de verwerende partij om documenten voor te leggen die zijn vrees bewijzen en anderzijds doet zij elk bewijsstuk van de hand zonder enig onderzoek omdat zij er zonder meer vanuit gaat dat het een vervalst stuk zou zijn, wat bijzonder onzorgvuldig is.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd en dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban grondig is gewijzigd. Hij oppert dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere ‘verwesterde Afghansen’ die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker verwijst, gelet op het regime van de taliban, naar het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoeker stelt dat hij door de verergerde precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan, zich nergens in het land zou kunnen vestigen.

Verzoeker meent dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen enkele tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het talibanbewind. Hij preciseert dat

de *UN High Commissioner for Human Rights* haar bezorgdheid heeft geuit op de *Special Session of UN Human Rights Council* en dat een rapport van de *Danish Immigration Service* de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt. Het gaat volgens hem niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn en er is volgens hem geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten.

Bovendien, zo stelt verzoeker, motiveert de verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij geen enkele wijze rekening gehouden met zijn profiel. Zo is hij reeds meer dan vijf jaar geleden vertrokken uit Afghanistan, heeft hij in verschillende Europese landen gewoond, is hij reeds vier jaar in België, is hij volledig geïntegreerd, deelt hij enkel nog de westerse waarden en is hij volledig verwesterd, wat van de huidige omstandigheden wel degelijk een nieuw element maakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, aldus verzoeker, is de situatie erg gevaarlijk geworden. Om zijn stelling kracht bij te zetten verwijst hij naar vaststellingen van het UNHCR, rechtspraak van het Hof van Justitie en een rapport van NANSSEN van oktober 2021 omtrent het indienen van een volgend verzoek en nieuwe elementen (stuk 3 bij het verzoekschrift). Hij vervolgt dat het volgens het rapport van NANSSEN moeilijk is voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen en dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gedaan. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hem dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een gepercipieerde verwestering. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden en anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Verwijzend naar een rapport van Amnesty International herhaalt hij dat hij in Europa verwesterd is en een risico loopt op vervolging door de taliban. Hij betoogt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. In een recente video zouden de taliban hun positie ten aanzien van westerse ideologieën hebben bevestigd. Tenslotte wijst verzoeker nog op een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid was dat de desbetreffende verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

Er is volgens verzoeker geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerder schrikbewind, wat zou blijken uit een rapport van de *Danish Immigration Service* van september 2021. De taliban hanteren een parallel rechtssysteem dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de *sharia*. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wrede, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van NANSSEN van oktober 2021, waarin voorbeelden worden aangehaald van dergelijke bestraffingen en waarbij NANSSEN concludeert dat:

"NANSSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghanen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog. Afghaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag/subsidiaire bescherming."

Verzoeker geeft aan dat er sinds de machtsovername reeds 400 gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt. Aldus, zo stelt verzoeker, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk beweren dat hij kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

2.1.3. Verzoeker vraagt de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- Nansen Nota, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 20 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022.

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021, waarnaar verzoeker in het verzoekschrift refereert, waarin het Hof van Justitie (HvJ, 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021, waarnaar verzoeker eveneens verwijst, verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam, in weersprek van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en de documenten die hij heeft aangeleverd in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

2.3.6. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielaas en hij geen zicht bood op zijn familiaal netwerk en profiel, waardoor hij niet toeliet de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd in arrest nr. 249 486 van 22 februari 2021. Daar verzoeker naliet om binnen de daarvoor voorziene termijn cassatieberoep in te dienen, dient deze beoordeling als vaststaand te worden beschouwd.

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, *quod non in casu*.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet *in casu* het volgende aangestipt worden.

2.3.7. In het kader van zijn huidig, volgend, verzoek verklaart verzoeker dat zijn eerder aangehaalde problemen de waarheid zijn, dat het niet veilig is voor hem in Afghanistan, dat de taliban nog steeds naar hem vragen, dat zijn broer gedood werd en zijn vader meegenomen werd door de taliban en dat hij bij terugkeer gedood zal worden (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 16, 19 en 20).

Het louter herhalen van en het volharden in zijn eerder aangehaalde vrees kan echter geen afbreuk doen aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van deze vrees, een beoordeling die reeds is komen vast te staan. Het gegeven dat verzoeker thans louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas waarin volhard wordt. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, staft of specificeert verzoeker zijn verklaring dat de taliban nog steeds naar hem vragen overigens op geen enkele wijze, waardoor dit niet meer is dan een blote bewering.

In verband met verzoekers verklaringen over wat hij wel dan niet gezegd zou hebben ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

"Uw bewering dat men u in Oostenrijk gezegd had wat u wel en niet moest zeggen en dat uw verklaringen daar niet klopten overtuigt geenszins (Verklaring volgend verzoek, punt 23). Er dient opgemerkt te worden dat dit reeds uw derde aangepaste verklaring is met betrekking tot uw verklaringen in Oostenrijk. Tijdens het onderhoud bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek hebt u immers verklaard dat u in Oostenrijk dezelfde verklaringen afgelegd had als in België en dat u er de waarheid sprak. In het verzoekschrift van uw eerste verzoek gaf u dan weer aan dat u tijdens de procedure om internationale bescherming in Oostenrijk op geen enkel ogenblik het gevoel kreeg dat u echt gehoord werd, dat alles er snel en onzorgvuldig werd behandeld en dat u pas tijdens uw procedure om internationale bescherming in België merkte dat er effectief naar uw relaas en vrees werd geluisterd, wat door de RvV als niet meer dan een post factum blote bewering werd beschouwd. Dat u in onderhavig verzoek nogmaals uw verklaring aanpast zonder deze te staven herstelt uw geloofwaardigheid geenszins."

Deze overweging is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. De Raad eigent zich deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer in het verzoekschrift, integraal toe.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat, zodat ook deze, bij gebrek aan concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

"U verklaarde voorts dat u in België wilt blijven, dat u hier documenten wilt krijgen en opnieuw wilt starten, dat u al lang in Europa bent, dat u het beu bent om op verschillende plaatsen te wonen en dat u een vaste verblijfplaats wilt (Verklaring volgend verzoek punt 16, 20). Het volstaat hierbij te stellen dat deze elementen bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze feiten ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier."

Voorts geeft u in onderhavig verzoek om internationale bescherming aan dat jullie huis vaak beschoten wordt bij gevechten omdat het aan een weg ligt waar heel vaak overheidsvoertuigen passeren die onderweg zijn naar gevechten met de taliban, dat uw moeder en de rest van het gezin daarom in 2020 verhuisden naar een ander dorp en dat er daarna een bom gelegd werd voor jullie huis (Verklaring volgend verzoek, vraag 13, 16). Met betrekking tot uw verklaringen over de onveilige situatie in jullie huis in Amankhel wegens de ligging van jullie huis aan een weg die gebruikt wordt door overheidsvoertuigen dient opgemerkt te worden dat de taliban sinds augustus 2021 de machthebbers zijn in Afghanistan, waardoor uw verklaringen over gevechten tussen de taliban en de overheid in uw regio en de impact hiervan op bewoners nabij de weg geenszins actueel zijn. Bovendien verwijst u hiermee naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio en wijst niets in uw verklaringen erop dat u of uw familie persoonlijk gevisieerd werden/worden. Er dient voorts herhaald te worden dat u in Oostenrijk verklaard heeft dat uw moeder en jongere broers sinds augustus 2019 bij uw oom in Jalalabad woonden en dat ze er een relatief normaal leven leidden. Dat u in onderhavig verzoek verklaart dat uw moeder in 2020 van uw dorp in het district Sherzad verhuisde naar een ander dorp in de regio omwille van beschietingen rondom jullie huis zonder dit op enige wijze te staven is dan ook een blote bewering die geenszins overtuigt in het licht van de verklaringen die u aflegde in Oostenrijk. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u in de beroepsprocedure inzake uw eerste verzoek op geen enkel moment melding hebt gemaakt van de verhuis van uw moeder en de onveilige situatie nabij uw woning, nochtans zou uw moeder in 2020 verhuisd zijn en had de zitting bij de RvV plaats op 10/02/2021. Dat u dit element laattijdig aanhaalt tast de geloofwaardigheid ervan aan."

2.3.8. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij er werkelijk alles aan heeft gedaan om bewijzen voor zijn vrees en problemen te verzamelen, wat niet evident was gezien zijn moeder gevlucht is voor de terreur van de taliban en hij niemand anders meer heeft in zijn dorp. Volgens hem gaat het dan ook niet op deze documenten niet te onderzoeken, hem zelfs niet te horen en zonder meer te stellen dat er geen geloof kan aan worden gehecht omdat zijn verklaringen in het verlengde zouden liggen van zijn eerdere verklaringen en dat corruptie en vervalsing van documenten in Afghanistan vaak voorkomen, maar dat dit nog niet betekent dat zijn documenten vals zouden zijn. De Raad stipt vooreerst aan dat de commissaris-generaal de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, te weten vier foto's van zijn beschadigd huis, drie brieven met bevestiging van zijn problemen door het districtshoofd, de veiligheidsdienst en de dorpschoude, en een enveloppe (administratief dossier, map documenten), wel degelijk heeft beoordeeld, zoals blijkt uit volgende overweging van de bestreden beslissing:

"De door u neergelegde documenten (Verklaring volgend verzoek, vraag 18) kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Over het geheel van Afghaanse documenten moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Wat betreft de brieven aan het districtshoofd en de veiligheidsdienst van Sherzad ter bevestiging van uw problemen dient opgemerkt te worden dat uit de vertaling van deze recente documenten blijkt dat ze opgesteld zijn op uw verzoek. De documenten hebben bijgevolg een duidelijk gesolliciteerd karakter en ontberen dus objectieve bewijskracht. Dat u er bovendien in slaagde recent Afghaanse documenten in uw naam te laten opstellen terwijl u sinds uw komst naar Europa in 2017 niet teruggekeerd bent naar Afghanistan ondermijnt de bewijswaarde van deze documenten totaal. Het document van de dorpschoude ter bevestiging van uw problemen heeft evenmin objectieve bewijswaarde. Uit de vertaling van het document blijkt immers dat het opgesteld werd na uw komst naar Europa, wat een indicatie is van het gesolliciteerde karakter ervan. Bovendien ontbreken elementaire gegevens zoals de datum. In tegenstelling tot wat uw raadsheer beweert in het verzoekschrift blijkt uit bovenstaande opmerkingen dat het CGVS de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas wel onderzocht heeft. U gaf voorts niet aan waarom u deze documenten ter staving van uw problemen nu pas bekwaam, nochtans bent u reeds sinds 2017 in Europa. Met betrekking tot de foto's, waarmee u wilt aantonen dat er gevechten wordt bij uw huis en uw huis in slechte staat is, dient opgemerkt te worden dat deze geen bewijswaarde hebben gezien niet objectief kan vastgesteld worden waar en wanneer deze foto's genomen zijn en of dit effectief foto's van uw huis zijn, zoals u beweert. De envelop toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen."

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de in Afghanistan aanwezige corruptie om te oordelen dat een document vervalst zou zijn of geen enkele

bewijswaarde heeft, stipt de Raad aan dat dergelijke corruptie wel degelijk bestaat en dat bijgevolg de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief is (administratief dossier, map landeninformatie), maar dat bovenal uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de documenten tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen en niet zonder meer als vervalst worden afgedaan. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door hem voorgelegde documenten voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

Waar hij aangeeft dat hij over deze documenten had dienen te worden gehoord, stipt de Raad aan dat uit de 'verklaring volgend verzoek' (punt 18) blijkt dat verzoeker de kans kreeg toelichting te geven bij elk van de door hem nieuw neergelegde documenten, dat hem hierover concrete vragen werden gesteld door de interviewer en dat verzoeker duiding kon geven en gaf. Voor zover verzoeker in het algemeen hekelt dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij, gaat hij voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

De door verzoeker nieuw overgemaakte documenten, en dan in het bijzonder de drie brieven, liggen bovendien wel degelijk in het verlengde van zijn eerder relaas, waarvan reeds is komen vast te staan dat het ongeloofwaardig is en de documenten zijn niet van aard, omwille van de hierboven weergegeven motieven, om de geloofwaardigheid te kunnen herstellen. Dat het hem veel moeite heeft gekost om deze documenten te bekomen, kan tot slot geen afbreuk doen aan de pertinente beoordeling van deze documenten.

2.3.9. Verzoeker wijst voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van (een gepercipieerde) verwestering. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn profiel, namelijk een persoon die al vijf jaar weg is uit Afghanistan en volledig verwesterd is. Hij stelt dat hij door zijn verblijf van vier jaar in België volledig geïntegreerd is en hij enkel nog de westerse waarden deelt. Hij oppert dat verwestering in de huidige omstandigheden een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, gezien de taliban mensen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven beschouwen als 'verwesterd'.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge

talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat de verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel. Immers blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk en terdege is ingegaan op het niet-geconcretiseerde betoog van verzoekers raadsman in zijn verzoekschrift van 28 juni 2021 waarin hij in algemene bewoordingen aanhaalde dat verzoeker gevaar loopt vervolgd te worden omwille van verwestering; vrees die verzoeker overigens zelf niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn verblijf van drie jaar in België maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds eind 2019 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan, alwaar hij pas vertrokken is na zijn meerderjarigheid, al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn regio van herkomst en waarmee hij in contact staat (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 21 en bevestigd ter terechtzitting). Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt, te weten dat hij "*volledig geïntegreerd*" is en "*enkel nog de westerse waarden deelt*", en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Hij geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij zich gedragingen en westerse waarden en normen zou hebben eigen gemaakt die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen en dat hij deze daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt, ook niet ter terechtzitting waar hij, zonder enig stavingstuk voor te leggen, aangeeft dat hij in België naar school is gegaan, heeft gewerkt, de taal heeft geleerd en dat omgang met mensen hem zou hebben veranderd. Verzoeker maakt eveneens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar "*het eerdere schrikbewind*" van de taliban en naar het talibanbewind dat met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek duldt en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukt, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het niet nader gespecificeerd arrest van 27 november 2020 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.10. In verband met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.11. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder

onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker laat evenwel geheel na persoonlijke omstandigheden aan te voeren waardoor hij, in vergelijking met andere personen, actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen onder punt 2.3.9., bewijst verzoeker geen persoonlijke omstandigheden door louter te verwijzen naar zijn vermeend risicoprofiel als terugkeerder uit het Westen, waarbij hij citeert uit en refereert naar de Nansen-Nota van oktober 2021. Door louter te verwijzen naar een persartikel van 7 maart 2022 waarin wordt gemeld dat bijna 400 Afghaanse burgers zijn gedood sinds de machtsovername en dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt, toont verzoeker niet aan dat hij actueel, in Nangarhar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De overige informatie waarnaar hij verwijst in zijn verzoekschrift, dateert van een minder recente datum dan de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en bevat bovendien geen elementen die voorgaande concrete bevindingen doet tegenspreken.

Waar verzoeker overigens stelt dat er geen veilig intern vluchtalternatief is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is nu hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft

gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.15. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.16. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS